

Ако ти мене заколишъ,
Проста да ти е Калинка
Калинка първо венчило.
Калинка хитра гидія
И па на Турчинъ думаше:

„Я си конче-то повсправи.“
Стоянь си при тяхъ достигна,
Калинка отъ коня слезе;
Стоянь си Турчинъ не гледа.

.....

105.

Момчула Войвода.

Коня коитъ Момчула Войвода,
На вечеръ ми коня потковуватъ.
Тога велитъ Момчулица млада:
„А стопане, Момчула Войвода!
Ке те пращамъ, пра'у да ми кажишъ,
Квечерина коня потковувашъ,
На утрина коня с' обосуватъ.“
Отговори Момчула Войвода:
„Ель ме чуешъ, ти моя невесто!
Лель ме пращашъ, право ке ти кажамъ.
Квечерина коня потковувамъ,
На утрина конь сѣ обосуватъ;
Ясь си одамъ у Солуна града,
Тамо любамъ Еврейка девойка.
Отъ тамъ одамъ у градъ Белограда,
Си жъ любя Мара Белоградска,
И пакъ одамъ у Стамбола града,
Любамъ цару Костадину сестра.“
Богъ да бие Момчулица млада!
Написала едно парче книга,
Го допрати во Стамбола града,
На онего цара Костадина:
„Харамъ ти била твоя-та животъ!
Момчула ми твоя сестра любитъ.
Чуй мене, цару Костадине!
Со юнаство Момчула не фащашъ.
Кога одитъ Манастира града,
Обичаятъ безъ оружіе одитъ,
Малу нещо ти си пособиери,
И отбери три хиляда мина,
Да си станишъ рано во сѣбота,